

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa W.B.
przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych w W.
o odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w W.
z dnia 5 grudnia 2012 r., sygn. akt IV Pa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 5 grudnia 2012 r. Sąd Okręgowy w W. w sprawie z powództwa W.B. przeciwko Agencji Nieruchomości Rolnych o odszkodowanie oddalił apelację powoda oraz orzekł o kosztach postępowania odwoławczego.

Powód zaskarżył powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powód wskazał „na potrzebę jednoznacznej wykładni wskazanych przepisów”, odwołując się do art. 415 w związku z art. 361 § 1 k.c. Wezwany do uzupełnienia braku formalnego skargi przez zawarcie w niej uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powód złożył pismo procesowe z 28 listopada 2013 r., w którym wskazał, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z zarzutem naruszenia

art. 415 k.c., które skarżący sprowadził do pytania: (-) „czy wadliwe rozwiązanie stosunku pracy zawiązanego na podstawie powołania niezgodnie z treścią przepisu art. 68 k.p. może być uznane za zdarzenie prawne – delikt – stanowiące przesłankę odpowiedzialności deliktowej pracodawcy w procesie o odszkodowania czy też musi być poprzedzone rozstrzygnięciem w oddzielnym procesie samej bezprawności rozwiązania stosunku pracy na podstawie powołania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał, że jako sąd kasacyjny nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, a skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wniesiona w sprawie skarga nie wykazała znaczenia jej rozstrzygnięcia dla realizacji tej publicznoprawnej funkcji skargi kasacyjnej, względnie potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów powszechnych i rozwoju jurejurisprudencji.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, przez odwołanie się do art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., jak w rozpoznawanej sprawie, wskazuje na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to w uzasadnieniu wniosku (sporządzonym odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zostać sformułowane zagadnienie prawne oraz przedstawione argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1996 r., II UR 5/96, OSNP 1997 nr 3, poz. 39 i postanowienie z dnia 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, nie sprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z dnia 22 października 2002 r.,

III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z dnia 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179), 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się zaś w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467, czy też postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest ugruntowane stanowisko, zgodnie z którym niezgodność z prawem (bezprawność) rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę pracownik może wykazać wyłącznie przez powództwo przewidziane w Kodeksie pracy (o uznanie wypowiedzenia za bezskuteczne, o przywrócenie do pracy lub odszkodowanie), wniesione z zachowaniem odpowiedniego terminu (art. 264 k.p.) (wyrok Sądu Najwyższego z 25 lutego 2009 r., II PK 164/08, OSNP 2010 nr 19, poz. 227 i cytowane tam orzecznictwo). Bez wytoczenia takiego powództwa pracownik, analogicznie jak pracownik, którego odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę zostało oddalone z powodu niedochowania terminu do jego wniesienia, nie może więc w żadnym innym postępowaniu powołać się na bezprawność rozwiązania umowy o pracę jako na przesłankę roszczeń odszkodowawczych przewidzianych w kodeksie cywilnym (wyrok Sądu Najwyższego: z 23 listopada 2011 r., II PK 60/11, LEX nr 1299173; z 27 lipca 2011 r., II PK 21/11, M.P.Pr. 2012 nr 1, str. 27-33; z dnia 23 maja 2012 r., I PK 193/11, LEX nr 1170994). Sąd Najwyższy dopuścił wyjątek od tego stanowiska jedynie w sprawach o odszkodowanie z art. 18^{3d} k.p. za dyskryminującą przyczynę wypowiedzenia (wyrok Sądu Najwyższego z 14 lutego 2013 r., III PK 31/12, OSNP

2013 nr 23-24, poz. 275), co jest uzasadnione szczególnym charakterem tych spraw i wymaganiami wynikającymi z prawa unijnego.

Pełnomocnik skarżącego nie przedstawia argumentacji prawnej, którą można by przeciwstawić argumentom przedstawionym przez Sąd Najwyższy w wyroku z 25 lutego 2009 r., II PK 164/08 (OSNP 2010 nr 19-20, poz. 227) i innych reprezentujących to stanowisko orzeczeniach.

Jeśli przyjąć, że skarżący powołuje się również na przesłankę wskazaną w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., to nie wykazuje on jednak, że wykładnia wskazanych przepisów, budzi poważne wątpliwości lub wywołuje rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołanie się w skardze kasacyjnej na potrzebę wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania przez autora skargi, że na podstawie tych samych przepisów prawnych w różnych sprawach tego samego rodzaju podejmowane są rozbieżne rozstrzygnięcia sądowe, które nie znajdują przekonującego uzasadnienia w różnicach wynikających z ustaleń sądu dotyczących okoliczności faktycznych lub prawnych w tych sprawach. Konieczne jest opisanie tych wątpliwości lub rozbieżności, wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, a nadto przedstawienie przez skarżącego własnej propozycji interpretacyjnej (zob. np. postanowienie SN z dnia 3 listopada 2003 r., II UK 184/03, niepublikowane; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepublikowane; postanowienie SN z dnia 30 stycznia 2003 r., I PZ 124/02, LEX nr 1130960; postanowienie SN z dnia 22 czerwca 2004 r., III UK 103/04, niepublikowane; postanowienie SN z dnia 28 grudnia 2004 r., I PK 181/04, niepublikowane; postanowienie SN z dnia 13 grudnia 2007 r., I PK 233/07, OSNP 2009 nr 3-4, poz. 43). Uzasadnienie nie może też sprowadzać się do odesłania do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera zatem uzasadnienia spełniającego wymogi, o których mowa wyżej.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

